

sen for, hvor Børn ikke maa bruges til det Arbejde, der omhandles i denne Lov, sættes ved det 12te Aar, saa var der allerede derved sket et væsentligt Fremskridt fra det, vi nu have. Nu er det kun til det 10de Aar, at Arbejdet er forbudt for saadanne Børn, og derfor forekommer det mig, at alle maatte erkende, at hvis vi i dansk Lov indførte den Bestemmelse, at indtil deres 12te Aar maa Børn ikke bruges til Fabrikarbejde, var det et væsentligt Fremskridt. — Ligesaa staar det ogsaa for mig, naar vi gaa videre og springe hen til det Sted, der omhandler unge Mennesker mellem 14 og 18 Aar. Her gøres der i § 10 det væsentlige Fremskridt fra den nuværende Tilstand, at, medens disse Personer nu kunne forlanges benyttede til Arbejde i 12 Timer, sættes det nu ned til 10 Timer. Jeg synes, at disse Bestemmelser allerede ere et godt Fremskridt fra det nuværende, og at de maatte være fyldestgørende. Jeg nævner altsaa igen, at det er Forbedringer i Forholdene for Børn indtil 12 Aar, og for unge Mennesker indtil 18 Aar. Hvad disse sidste angaar, som omhandles i § 10, vil jeg anbefale, og jeg tror, noget lignende har været antydnet før, at man i Stedet for at bestemme, som det hedder her, at Arbejdstiden skal afbrydes af mindst $\frac{1}{2}$ Times Hviletid efter højst hver samlede 4 Arbejdstimer, at man gjorde det paa den Maade — og det vilde ogsaa være i de paagældendes, saavel Arbejderes som Forretningers, Interesse — som det plejer at ske, idet man bestemte, at de i Løbet af 10 Timer *skulle* have saa megen Fritid, men at det overlades til dem selv og Arbejdsgiverne at ordne, hvorledes Fritiden skulde fordeles. Jeg tror, at det, at foreskrive dette med de 4 samlede Arbejdstimer med $\frac{1}{2}$ Times Hviletid, er uheldigt for alle Parter. — Endvidere tror jeg ogsaa, at det er tvivlsomt, om det er rigtigt at forbyde, at de maa bruges til Tjeneste uden for Fabrikken ud over det saaledes fastsatte Antal Arbejdstimer. Men det komme vi dog nok udover. — Men saa kommer Tvivlen igen frem, naar vi skulle se paa Børnene mellem 12 og 14 Aars Alderen. Jeg tror ogsaa, at det er underligt skrevet i § 9, idet man har villet skrive Børn indtil det 14de Aar, men har skrevet det saaledes om, at det ikke er 14 Aars Alderen, men Udskrivningen af Skolen, der bliver det afgørende. Jeg kan ikke se, hvorfor man skal skrive det om her, naar der i de øvrige Paragraffer staar anderledes. Naar det skrives saale-

des i de andre Paragraffer, f. Eks. i § 1, hvorfor saa her skrive det om til 14 Aar? Men altsaa, det, det drejer sig om her, er, at for disse Børn mellem 12 og 14 Aar gælder det nu, at de kunne tages til saadant Arbejde i $6\frac{1}{2}$ Time om Dagen. Ser jeg nu hen til § 30, som skulde være en Mellem-Tidsbestemmelse for disse Personer mellem 12 og 14 Aar, saa gaar denne Bestemmelse ud paa, at disse for Fremtiden kun maa anvendes 6 Timer i Døgnet, altsaa $\frac{1}{2}$ Time mindre, end det nu er Tilfældet, hvilket jeg ogsaa anser for et Fremskridt. Jeg er enig med det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Andersen) i, at man bør holde paa Bestemmelsen om, at de skulde have de sidste 2 Timer fri før Skolen; men dette vil allerede være et Fremskridt fra, hvad vi nu have. Og de maa kun anvendes 6 Timer i Døgnet — det er altsaa en vis Tid om Dagen, ikke om Natten. Jeg synes derimod ikke om, at man gør dette til en midlertidig Bestemmelse og derved søger at faa Loven til at glide, medens man saa gennem Bestemmelserne i § 9 slaar fast, at naar de 5 Aar ere omme, er det 14de Aar traadt ind som Aldersbestemmelsen for saadanne unge Menneskers Ret til at arbejde paa disse Steder; her er Tale om. Jeg staar altsaa over for det, som i visse Maader er det brændende Spørgsmaal i Sagen: Er det galt at tillade disse Børn i 12 til 14 Aars Alderen at arbejde i 6 Timer om Dagen paa de Steder, her er Tale om? Der vil jeg meget nødig blive uenig med det ærede Medlem, skønt jeg altsaa er det. Jeg kan ikke give det ærede Medlem Medhold i hans Opfattelse af dette Spørgsmaal, men jeg vilde nødig have, at det skulde ses saaledes, at han saa humanere paa disse Ting, end jeg gør. Vi kunne jo let blive enige om, at hvis disse Børn kunde holdes fri for en Del Arbejde, overhovedet hvis de kunde bringes i lykkelige Hjem, var det godt at sige, at de maatte ikke bruges til at arbejde i 6 Timer; men kan man ikke lave det saaledes, er Ulykken saa saa stor ved at lade dem gaa til dette Arbejde i Stedet for til andet Arbejde i de 6 Timer? Det er det, jeg ikke kan faa Øje for. Og der vilde jeg ogsaa gerne have, at man ikke gjorde Spørgsmaalet for stort. Vi maa ikke sammenligne vore Forhold i saa Henseende med de ulykkelige Fabrikforhold i andre Lande. Jeg ved ikke, om jeg tager fejl, men jeg har søgt Vejledning for, i hvilke Bedrifter man vil forhindre Børns Arbejde, og hvor stort Omfang det vil dreje sig om, i Lovforslagets Motiver, og der findes der en